

Breinhold: Jeg deler i alt væsentligt de Betragtninger, vi nys have hørt anstillede af den ærede foregaaende Taler her ved Siden af, og jeg kan ligesom han i det Hele slutte mig til Tanken i Lovforslaget. Jeg kan tilføje, at jeg er den ærede Justitsminister taknemmelig for, at han har forelagt det igjen, uagtet Opfordringen dertil kunde være mindre, eftersom det saa ofte forgjæves har været forelagt. Jeg tror, at der i Virkeligheden er en vis Trang til Lovforslaget, og jeg er glad ved det. Kun overfor et enkelt Punkt stiller jeg mig noget tvivlende, og det er i den Anledning, at jeg vil tillade mig at fremkomme med nogle Bemærkninger. Det vil maasse erindres, at da Lovforslaget for 7 Aar siden forelaa dette Thing, dreiede Overveielserne og Meningsforskjellighederne sig særlig om to Punkter, nemlig om Kreaturvæbningen og Materialisternes Handelsberettigelse. Det første, Kreaturvæbningen, fik en Afgjørelse her i Thinget, som for mit Vedkommende maatte kaldes fuldt tilfredsstillende, og da det er accepteret i det foreliggende Lovforslag, er dette Punkt altsaa for mit Vedkommende faldet bort. Det andet Punkt er ikke undgaaet den høitærede Justitsministers Opmærksomhed, thi det er fremdraget i Motiverne, og det synes næsten, efter de der givne Oplysninger, som om den Handelsberettigelse, som tidligere tilkom Materialisterne, nu ikke længere tilkommer dem, saa at altsaa det Punkt ogsaa kunde være bortfaldet, idet der i den mellemliggende Tid er affaet en Høiesteretsdom, der statuerer, at de Materialister, der have løst Næringsbevis efter Næringsloven af 29de December 1857, ikke længer have den Ret, som Plakaten om Handel med Gift af 1843 forhen hjemlede dem til at handle med Gifte. Juridisk er Spørgsmaalet altsaa afgjort, hvilket jo ikke forhindrer, at denne Afgjørelse kan være kommen baade hurtig og uventet for den Stand, den har ramt, uventet siger jeg, thi der kunde jo ikke være mindste Tvivl om, at Materialisterne i god Tro i Følge Plakaten af 1843 handlede med Gifte. Og ikke alene det, men — og det anser jeg for at være et temmelig flaaende Vidnesbyrd — netop de her henhørende Myndigheder synes ubetinget at have havt ganske den samme Opfattelse. Der foreligger nemlig fra det kongelige Sundhedskollegium et Circulære af 29de Mai 1869, der omhandler Apothekervisitatser og tillige paabyder, at der skal være aarlige Visitatser hos de Materialister, der handle med Gifte. Naar man nu fjender Kollegiets Stilling til Apothekerprivilegierne, og naar

man betænker, at dette Circulære ligger 12 Aar efter Næringsloven, er det temmelig klart, at det har været det kongelige Sundhedskollegiums bestemte Mening, at Materialisterne have Ret til at handle med Gifte, thi ellers vilde det jo være en ren Anomali at paabyde Visitats hos dem, der handlede med Gifte. Denne Handel har ogsaa fundet Sted, uden at der fra Myndighedernes Side er udstedt noget Forbud derimod, og man maa derfor antage, at alle herhen hørende Myndigheder, indtil Høiesteretsdommen faldt, have været enige om, at denne Ret tilkom Materialisterne. Man kunde nu dertil sige, at det kan være godt nok, men at der jo nu er en Høiesteretsdom, der beviser, at denne fælles Opfattelse i Grunden kun berøede paa en storartet Feiltagelse, og at dermed er denne Sag ude af Verden. Ganske vist, jaalænge den nu bestaaende Lovgivning, hvorefter Høiesteretsdommen er fældet, opretholdes, kan der ikke være Tvivl om, at dette er rigtigt, men saa snart Talen bliver om en ny Giftlov, forekommer det mig, at Spørgsmaalet rejser sig paany, og at det virkelig har et Krav paa at blive taget under fornyet Overveielse, om en Stand, der tidligere faktisk har udøvet en Handelsvirksomhed med Gifte, skal for bestandig fratages denne Berettigelse i en ny Lovgivning, hvis ikke Samfundets Vel og Sikkerhed kræver det. Det er dette Spørgsmaal, som jeg gjerne vil henstille til den høitærede Justitsministers og Thingets velvillige Overveielse, thi jeg kan ikke samtidig lade være at minde om, at der gives en Klasse af Medborgere, der navnlig i Følge den bestaaende Lovgivning paa et hermed nær beslægtet Omraade befinder sig i en meget preter Stilling; jeg sigter hermed til Pharmaceuterne. De af disse Medborgere, der ikke besidde Formue nok til at købe et af de forholdsvis meget dyre Apotheker, ville i Reglen være henviste til, hvis de virkelig ville i en selvstændig Stilling, at søge Veien som Materialister, og jeg skal ikke nægte — min Mening nu er i Overensstemmelse med den Stilling, jeg indtog til denne Sag for 7 Aar siden — at det forekommer mig, at Materialister, der ere pharmaceutiske Kandidater, tilbyde i alt Fald ikke ringere Garanti, men en tilnærmelsesvis lignende som den, der omhandles i § 4. I § 4 nævnes nemlig blandt dem, der maa handle med Gifte, edfæstede Apothekerprovisorer, der jo ikke ere Andet end pharmaceutiske Kandidater, og det tilmed i en tjenende Stilling. Det har faldet mig svært at se, at Pharmaceuter i selvstændige Stillinger ikke skulde tilbyde lige saastor Garanti, lige-